

Villfar og Sylvklar

Nedtegnet av Lindeman i 1866 etter Kristoffer Hansen Torgunnerud, Feiring Annex til Hurdalen

Herr Peder han red sig ut at meide
- det blaaser kalt Veder ifra Sjøen,
alt efter sin Søster at leite,
- blaaser kalt, kalt Veder ifra Sjøen.

Da han kom til viden Strand
fik han se den Havfrua den skjønnne Madam

Og aldrig har jeg seet en saa ven Madam
som denne Havfrua den skjønnne Madam

Og har du aldrig seet en saa ven en Madam
jeg haver en Terne langt vener end jeg

Og kan eders Terne for mig gaae frem
saa giver jeg hende mine Guldringe fem

Kan eders Terne for mig frem gaae
saa giver jeg hende min Ganger graa

Hav selv, hav selv eders Ganger graa
eders Terne kan gjerne for eder fremgaa

Den Havfrua gik sig i Steinstuen ind
saa kaldte hun frem Guldternen sin

Og skal jeg nu for en Ridder fremgaa
som ikke har seet Solen paa femten Aar.

Saa havde hun paa sig en Silkesommer-Særk
som femten Havfrua havde gjort til
Mesterværk

Saa havde hun paa sig et Armebaand af Guld
Jeg troer vist den Ridder skal være dig huld

Saa gav hun hende en Guldkande i Haand
som hun skulde skjænke Skjønridderen af

Og aldrig saa ta'r jeg Guldkanden af din Haand
førend du siger mig Faderen din

Og Konge i Engeland er Faderen min
han Dronning Guldritta kjær Moderen min

Er Kongen i Engeland Faderen din
saa stander vi her to Søsken saa fin

Saa sætter han hende paa Gangers Bag
saa rei de heimat med et fritt Mag.

Den Havfrua venter i Dage tre
hendes Terne kom ikke igjen udi de.

Den Havfrua venter i Dagene fem
hendes Terne kom ikke igjen udi dem.

Den Havfrua gik sig paa Storebrua frem
saa sprak hun sund i Stykker fem.